

Ема Марс - „ХОТЕЛИ, Първа стая“

През онзи ден се чувствах свободно, сгушена под завивките в стаята „Жозефин“. Свободна и същевременно тъй притеснена. Познавах само от три, най-много от четири часа мъжа, с който щях да споделя леглото. Ето защо не знаех нищо за него, освен гражданското му състояние, размера на портфейла, а не след дълго щях да науча и размера на още нещо. През цялата вечер, предшестваща този момент, не бях обърнала внимание на нито една негова дума, споделена със съседите по маса. Единственото ми участие в разговора се свеждаше до кратки усмивки и покорни кимания с глава. Не бях нищо повече от красиво цвете, каквото се и очакваше от мен. С какво всъщност се занимаваше той? С банково дело? С внос-износ? Или пък бе избран за почетен председател на нещо? Във всеки случай изглеждаше достатъчно внушителен, за да наложи уважение, а на моменти и тишина на сътрапезниците.

– Имаш ли предпочитание за позата? – запита ме той, докато ми помагаше да разкопча ефирната рокля с цип на гърба. Забавно: само няколко минути преди това седяхме наведени над чиниите с гъши пастет, гарниран с боровинки, и си говорехме на „ви“. Ала още щом прекрчихме прага на тази стая, той властно премина на „ти“, налагайки измамната интимност, подхождаща на твърде бързо разголено тяло.

– Моля? – сподавено запитах аз между две глътки газирана вода.

Никой, обзет от трепетно желание по вас, от когото трескаво очаквате ласки, не би се спрял на подобни технически подробности. Вашето тяло със самото си отдаване би му подсказало отговора. За това не са необходими думи. Всичко би трябвало да бъде музика и спонтанно сливане на вашите сетива.

– Искам да кажа... Има ли пози, които не би приела? Които те карат да блокираш? Обърнах се и този път се вгледах по-внимателно в него. Беше по-скоро красив, около четирийсетгодишен, с леко посивяла коса, атлетично тяло, определено спортен тип, което вероятно бе и причината да се намира сега в тази стая. Ако не беше така, в никакъв случай нямаше да приема тази добавка към скучната вечеря, която трябваше да изтърпим. Щях да приложя тактика на изчакване. Все пак това бе едва третият път когато, според общоприетия израз, „давах продължение“. За осем месеца това не бе никак много.

По неговата непохватност, по страстоубийственото допитване до моите предпочитания отгатнах, че той не ще да е много по-опитен от мен. Може би дори бях първата му забейка. Избягнах да му задам този въпрос, за да не залича и последните оцелели следи от тайнственост между нас.

– Не... Нищо специално – излъгах аз с усмивка, която трябваше да мине за насърчаваща.

– Окей... – съгласи се той, като поклати глава очевидно успокоен. – Като начало това ми е достатъчно.

През това време си мислех друго...

Кучешката ме смущава, защото е твърде животинска.

Затова мога да я приема само с мъже, които познавам.

Кучешката ме кефи повече от другите пози... тъкмо защото е животинска!

Затова мечтая да я приема с непознат, за предпочитане с маска на лицето.

(Анонимна бележка от 3 юни 2009 г., пусната без мое знание в пощенската ми кутия)

Мислех си за бележките, които получавах от няколко седмици насам, откакто открих в чантичката си тефтерче със спирала и сребристи корици. Празно тефтерче, което неизвестна ръка бе пунала там по време на блъсканицата в метрото. Залепеното отвътре писмо с непознат за мен почерк би трябвало да ме постави нащрек:

Според проучване мъжете мислят за секс средно по деветнайсет пъти на ден. Жените – не повече от десет. А вие самата колко пъти на ден позволявате да ви завладеят подобни мисли?

Бяха минали няколко дни, когато открих в пощенската си кутия хвърчащ лист без марка и клеймо, перфориран в края, като дупчиците съвпадаха със спиралата на моето тефтерче. Очевидно авторът с удоволствие си представяше какви биха могли да бъдат моите фантазии. При това пишеше в първо лице, все едно че бях аз.

За малко да хвърля листа в кошчето, без да го прочета. После имах намерение да подам жалба в полицията. Ала любопитството ми на студентка по журналистика надделя и аз грижливо прибрах листа в малкия класьор, без да подозирам, че той ще бъде първият от дълга поредица. Защото ръката без лице не спря дотам... О, не.

– Нищо не ме блокира – отвърнах най-сетне аз на моя клиент.

В крайна сметка той не изглеждаше по-зле от малцината мъже, с които бях преспала след някоя добре полята вечеря в невзрачен ресторант. А ако става въпрос за моя първи път в прегръдките на Фред, най-сериозната ми връзка до този момент, трябваше да призная, че тя бе напълно лишена от романтика. Откровено казано, през онази вечер, когато правихме любов, отстъпих, за да се възползвам от случая, защото начинът, по който протече вечерта, го изискваше... не защото наистина имах желание. В такъв случай нима имаше нещо лошо в това да покрия случващото се с лака на парична транзакция? Нима не струвах повече от парче пица и две чаши червено вино?

Този мъж поне беше богат, чистоплътен, красив и при това елегантен в едноредния костюм по поръчка, който правеше впечатление с изисканата си изработка, розов копринен хастар и декоративен шев на илиците. Благодарение на него за една вечер щях да спечеля повече, отколкото за цяла седмица работа на касата на някой супермаркет или заведение за бързо хранене.

С една дума, самонавивах се по всякакви начини. Действието на изпитото шампанско минаваше и се нуждаех от заместител, от искрящ стимул, различен от пенливите мехурчета в чашата.

Въпреки дадения от мен картбланш Господинът-по-поръчка надяна латекса, както си му е редът, и почти без встъпление и преди всичко без нито една дума, подхвана с пухтене класическа мисионерска поза. Винаги съм се чудила на невежеството в любовната игра на така наречените образовани мъже. Вероятно това са единствените знания, които не се придобиват в университета и за които няма частни уроци и наставници.

– Добре ли си, нали не ти причинявам болка?

Нито болка, нито каквото и да било друго. Странно отсъствие на усещания. Долната част на тялото ми сякаш бе под упойка. Знаех, че това е секс с мен, проникване в мен, съвсем реална любовна игра, но сякаш изобщо не ме засягаше. Въпреки това го бях хванала за задните части и внимателно направлявах постъпателното му движение в мен.

– Всичко е наред – опитах се да го насърча аз.

Собственият ми опит подсказваше да не предприемам инициативи, които той с пълно основание би трябвало да очаква от мен. Трябваше ли да въздишам, да стена, да шепна неприлични думички на ухото му? Доколко можех да си позволя да симулирам? Дали това бе неизменна част от моето представяне?

– А на теб хубаво ли ти е?

Това бе единственото, което се сетих да кажа в този момент. Зная, че не беше кой знае какво. В отговор той изпъшка само едно „да“, което предвещаваше скорошния изход. Както се полага на делови мъж, реши да подчертае сублимния момент, затова спря за петнайсетина секунди, след което отново подхвана равномерно движение като швейцарски метроном.

Въпреки своята безучастност не изпитвах нито смущение, нито отвращение, а още по-малко гняв. Прокарах ръка по гърба му от горе до долу в искрен стремеж да му доставя удоволствие. Приех все по-силното му ръмжене като знак за удовлетворение. Откровено казано, сегашната близост с нищо не бе по-лоша от коя да е хоризонтална гимнастика, която бях правила в миналото. А освен това имайте предвид, че съвкуплението без страст дава възможност да се оцени по достойнство декорът. А обзавеждането на стаите в хотел „Шарм“ заслужаваше да му се обърне внимание. Като се изключи огледалото, закрепено на тавана, всичко останало напълно съответстваше на спалнята в замък Малмезон, обитавана от г-жа Дьо Боарне, съпругата на Наполеон. Като цяло кръглата стая напомняше разкошна шатра, поддържана от тънки златни колони, свързани помежду си с широки червени драперии, чиито гънки по античен образец придаваха обем и изящна раздвиженост. От двете страни на голямото легло с балдахин, увенчан с разперил криле орел, готов да литне, имаше позлатени лебеди, а в долния край два рога на изобилюето. Останалата част от мебелировката, включително фотьойлите и дългото двойно канапе в другия край на стаята, бе обогрета предимно в червено и златисто, с цветни мотиви, които присъстваха върху покривката и върху страничните части на матрака.

Илюзията беше съвършена и не бе необходимо да насилвам кой знае колко въображението си, за да си представя, че съм се върнала два века назад във времето. Дали Наполеон е обладал

Жозефин със същата механична точност, или е прибягвал до вариации? Тъкмо се бях отдала на тези мои естетически и сексуално-исторически гадания, когато Господинът-по-поръчка ме удостои с един последен тласък отдолу и съпровождащото го хъркане. Бе издържал не повече от три-четири минути, може би впечатлен от величествения изглед на това място или чисто и просто защото бе натезал от обилната вечеря и изнемощял от изпития алкохол.

Веднага щом излезе от мен, той се търкулна встрани, като хълбокът му едва ме докосваше, и в изблик на посторгазмена благодарност ме удостои с малък комплимент: – Знаеш ли... много си красива.

– Благодаря.

Какво бих могла да отговоря, след като бях убедена в обратното? Жената, която виждах в огледалото, изобщо не ми харесваше. Никога не е била по мой вкус. Освен това знаех, че подобни сеанси в никакъв случай няма да ме помирят с нея. Прекалено закръглена, прекалено такава, прекалено онакава. Това бях аз: по-скоро недодялано момиче, отколкото фатална жена. С една дума, непоправимо несъвършена.

– Слабите момичета не ми се нравят – довери ми той. – Боя се да не ги строша... или да не се набода на кокалите им.

Това бе начин да обяви, че закръглените ми форми не са му били неприятни. Значи, поне един от двамата бе доволен от менюто, което бях в състояние да предложа. Обилие на всички етажи. Без остри ъгли. А това, изглежда, в момента го задоволяваше. Прибрах от махагоновата масичка предназначенията за мен малка пачка банкноти, проверих с поглед броя им и използвах оттеглянето му в банята, за да се измъкна на свой ред от стаята, безмълвна като обитаващите я призраци. Какво бих могла да му кажа, което да не прозвучи като лъжа или като лъжливо обещание: „Наистина беше страхотно“? „Благодаря още веднъж“? „До скоро, надявам се“?

Обух се едва на площадката, след като оставих мекият дебел мокет да погали ходилата ми, и се измъкнах, без да спирам в хола и пред рецепцията. Иззад лъскавия плот господин Жак ми махна дискретно, но настоятелно да се приближа.

– Добре ли мина, госпожице?

– Да, да – отвърнах полугласно аз. – Много добре.

Портиерът на хотел „Шарм“ бе внушителен в своята ливрея от великото седемнайсетото столетие, цялата в златни и сребърни ширити. Ала мен още повече ме впечатляваше физическият му облик: върху главата на стареца нямаше нито един косъм, нито коса, нито мустаци, нито брада, нито вежди. Нямаше дори мигли върху клепачите на огромните, изпъкнали сини очи. Такъв безкосмест мъж просто не можеше да съществува. Нито толкова белокож.

Удивително бе, че сивите коси на майка ми изобщо не пострадаха от химиотерапията. Последните шест месеца от лечението ѝ отнеха мускулите и тонуса, но нито един косъм от главата. Мод Лоран

се държеше. Държеше се здраво, както винаги го бе правила, смело и скромно, без да се оплаче и без да пророни нито една излишна дума. Дробовете ѝ я предаваха, но достойнството ѝ си оставаше непокътнато. Бронзова статуя сред пепелта.

– Дали през следващите дни ще имате нужда от стая? Може би утре?

– Все още не бих могла да кажа. Във всеки случай, ако това стане... със сигурност ще бъде за последен път.

Изобщо не се изненада от безапелационната ми присъда. Изглеждаше дори щастлив, което личеше по широката му, недвусмислена усмивка. Господин Жак ми желаше само доброто. По-скоро при всяка от редките ни срещи се убеждавах, че той вижда доброто в мен. Че въпреки случващото се и обективните причини за присъствието ми в неговото заведение той усеща, че мога да постигна нещо по-добро, нещо повече. Краткият миг, през който погледът му бе спрял върху мен, бе достатъчен да върне самочувствието ми.

Ала през онази вечер не се застоях край този благотворен извор. Той продължаваше да ми се усмихва, когато вече бях навън, в прегръдките на нежната и все още млада нощ.